

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **Sociálnej poisťovne**, so sídlom v Bratislave, ul. 29. augusta č. 8, pobočka Trebišov, so sídlom v Trebišove, M. R. Štefánika č. 178, proti povinnej **S.**, so sídlom v K., IČO: X., **o vymoženie 88 016,59 €**, vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 23 Er 806/2005, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. Mgr. A. D. proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 24. mája 2011 sp. zn. 12 CoE 85/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Účastníkom nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trebišov uznesením zo 4. januára 2011 č.k. 23 Er 806/2005-116 exekúciu zastavil a uložil oprávnenému uhradiť trovy exekúcie vo výške 9,49 € súdnemu exekútorovi JUDr. Mgr. A. D., so sídlom Exekútorského úradu v Košiciach, do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Zastavenie exekúcie odôvodnil poukazom na § 57 ods. 1 písm. c/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) z dôvodu, že došlo k úplnému uspokojeniu pohľadávky oprávneného. Rozhodnutie o trovách exekúcie odôvodnil poukazom na § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, keďže oprávnený podaním návrhu zastavenie exekúcie zavinil zastavenie exekúcie. Pri rozhodovaní o odmene súdneho exekútora postupoval podľa § 14 a 15 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov (ďalej len „vyhláška“), ktoré upravujú spôsob výpočtu časovej a paušálnej odmeny a nie podľa § 16 ods. 2 uvedenej vyhlášky, ako žiadal súdny exekútor. Pretože súdny exekútor na výzvu súdu odmietol predložiť súdu prvého stupňa vyúčtovanie trov exekúcie, súd vychádzal zo súdneho spisu a priznal mu náhradu trov exekúcie vo výške 9,49 € (poštovné).

Krajský súd v Košiciach na odvolanie súdneho exekútora proti výroku o trovách exekúcie uznesením z 24. mája 2011 sp. zn. 12 CoE 85/2011 uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov exekúcie potvrdil. Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a na zdôraznenie jeho správnosti poukázal na svoje predchádzajúce rozhodnutie v prejednávanej veci zo 7. júla 2010 sp. zn. 2 CoE 288/2010. Ak súd rozhoduje o zastavení exekúcie, výšku trov súdneho exekútora určuje podľa pravidiel stanovených v §§ 14 až 16 vyhlášky. V danom prípade nebolo možné aplikovať § 16 ods. 2 vyhlášky (podľa ktorého, ak súdny exekútor pri exekúcii na peňažné plnenie vymôže časť pohľadávky pred jej zastavením, pri určovaní jeho odmeny sa postupuje podľa § 5 s tým, že základom na určenie tejto odmeny je výška vymoženej pohľadávky, nakoľko nebol naplnený základný predpoklad pre použitie tejto právnej normy, a to vymoženie časti pohľadávky v priebehu exekúcie. Súd prvého stupňa postupoval správne, ak o trovách súdneho exekútora rozhodol podľa § 14 a § 15 vyhlášky. V odvolacom konaní bol súdny exekútor neúspešný, preto podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. mu nevzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Oprávnenému ani povinnému takéto trovy nevznikli, preto odvolací súd rozhodol tak, že náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal súdny exekútor dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil § 238 ods. 1 O.s.p. Navrhol napadnuté rozhodnutie „preskúmať a vo veci rozhodnúť“. Poukázal na to, že oprávnená 25. januára 2008 podala návrh na zastavenie exekúcie na základe dohody s povinnou s tým, že v určenom čase jej uhradí pohľadávku v celom rozsahu. Keďže povinná uhradila vymáhanú pohľadávku 28. januára 2008, teda po doručení návrhu na zastavenie exekúcie, došlo k úhrade vymáhanej pohľadávky v priebehu exekučného konania. Keďže k samotnému zastaveniu exekúcie dochádza až právoplatnosťou výroku o zastavení exekúcie a v danom prípade k úhrade vymáhaného nároku došlo ešte pred právoplatným zastavením exekúcie, bol toho názoru, že mu patrí odmena v zmysle § 5 vyhlášky č. 288/1995 Z.z.

Oprávnená vo svojom vyjadrení uviedla, že súdy vo veci rozhodli v súlade s názorom odvolacieho súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení zo 7. júla 2010 sp. zn. 2 CoE 288/2010, preto navrhla dovolanie súdneho exekútora zamietnuť.

Povinná žiadala dovolanie súdneho exekútora ako nedôvodné zamietnuť. Poukázala na to, že k uspokojeniu pohľadávky zo strany povinnej došlo až po podaní návrhu

na zastavenie exekúcie oprávnenou, preto tvrdenie súdneho exekútora, ktorý doručil návrh oprávnenej až 18. februára 2008, že dôvodom zastavenia exekúcie bolo úplné uspokojenie pohľadávky oprávnenej sa nezakladá na pravde. Súdy správne rozhodli o trovách exekúcie, keď súdnemu exekútorovi priznali len náhradu hotových výdavkov za stratu času a za jednotlivé úkony exekučnej činnosti z dôvodu nevykonalenia pohľadávky pre oprávnenú pred zastavením exekúcie a k úhrade týchto trov zaviazal oprávnenú podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie súdneho exekútora, ako subjektu oprávneného podať tento mimoriadny opravný prostriedok, smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V danej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je podľa § 239 ods. 1 O.s.p. prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska; dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide (o.i.) o uznesenie o trovách konania.

V posudzovanej veci je nepochybné, že súdny exekútor napáda dovolaním uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách exekúcie, t.j. napáda uznesenie o trovách exekučného konania. Dovolanie súdneho exekútora preto podľa § 239 O.s.p. prípustné nie je.

Dovolací súd, postupujúc podľa § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., preskúmal prípustnosť dovolania aj podľa ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., ktoré pripúšťajú dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných v ňom vymenovaných procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nedostatok návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Dovolateľ žiadne bližšie okolnosti existencie niektorej z citovaných procesných väd neuviedol, a ani v dovolacom konaní vady takejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto nemožno vyvodit' ani z tohto ustanovenia.

Dôvodné nie sú ani námietky súdneho exekútora, ktoré treba považovať za dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., ktorý však sám osebe prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že by rozhodnutie spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Nakoľko v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody jeho prípustnosti uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní účastníkom trovy dovolacieho konania nepriznal, lebo im v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. apríla 2012

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková